

Čís. 2119.

Podmíněná pohrůžka stačí k naplnění skutkové podstaty zločinu §u 99 tr. zák., závisí-li její splnění od vůle hrozícího (nikoliv jen ohroženého), nebo dá-li se z jiných důvodů s jistotou očekávat, že dle obvyčejného běhu věci bude splněna.

Nespadá sem výrok: »jestli to opakujete, tak Vás zastřelím«, pronesený uraženým vůči urážce.

(Rozh. ze dne 5. října 1925, Zm I 307/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 14. února 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby, mimo jiné z těchto

důvodů:

Pro věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá zmáteční stížnost právem, že pohrůžka obžalovaného nebyla takové jakosti, jak vyžaduje § 98 tr. zák., proto, že byla pronesena podmíněně, při čemž splnění podmínky bylo ponecháno výlučně na vůli ohroženého, a že následkem toho nebyla také a nemohla ani býti způsobilou, vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu, kdyžťe na něm samotném záleželo, zda bude splněna, žili nic. Nálezací soud zjišťuje, že obžalovaný pronesl proti Bohuslavu S-ému pohrůžku podmíněně slovy: »jestli to opakujete, tak Vás zastřelím« a to bezprostředně po tom, když ho hrubě a surově urazil slovy: »to by mohl každý trhan brát revolver atd.« Lze sice připustiti, že i podmíněná pohrůžka stačí k naplnění skutkové podstaty §u 99 tr. zák. tenkrát, závisí-li splnění podmínky na vůli hrozícího, nebo dá-li se z jiných důvodů s jistotou očekávat, že dle obvyčejného běhu věci bude podmínka splněna. O takové případy však tu nejde. Obžalovaný hrozil Bohuslavovi S-ému zastřelením pouze pro případ, že ho — záložního důstojníka a čestného muže, znovu urazí. Tím ponechal splnění podmínky zcela na vůli ohroženého a záviselo pouze na něm, jak se chce zachovati, buď upustiti od dalšího urážlivého jednání, nebo vydati se nebezpečí, že podmíněná pohrůžka bude uskutečněna. Poněvadž obžalovaný měl právo, žádati na Bohuslavu S-ém, by trestné urážky naopakoval, nelze jeho jednání kvalifikovati ani jako vydírání podle §u 98 tr. zák. Bylo proto zmáteční stížnosti z důvodu §u 281 čís. 9 a) tr. ř. vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a obžalovaného sprostiti z obžaloby.

Čís. 2120.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863.

S hlediska §u 24 zákona a §u 2 e) tr. zák. nevyvíňuje redaktora, uveřejnivšího zabavený článek, okolnost, že mu byl zaslán poslancem a nadepsán »interpelace«; bylo jeho věcí, informovati se, zda byl článek

ten skutečně ve veřejném zasedání sněmovny přečten (interpelován; § 28 zákona).

(Rozh. ze dne 5. října 1925, Zm I 538/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 5. června 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečtením podle §u 24 zákona o tisku.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 9 a) a b) §u 281 tr. ř., z nichž však prování pouze druhý zmatek (čís. 9 b) §u 281 tr. ř.), dovozujíc, že obžalovaný se stal beztrestným podle §u 2 písm. e) tr. zák., ježto prý musil míti z omluvitelného omylu za to, že článek, který mu poslal za účelem uveřejnění poslanec Alois S. a který byl opatřen nadpisem »interpelace«, byl také skutečně jako interpelace ve sněmovně podán. Stěžovatel má za to, že jako zodpovědný redaktor nebyl povinen, konati šetření, zda interpelace byla skutečně podána, že stačí, odvolal-li se ve své obhajobě na to, že při uveřejnění jednal v dobré víře, že interpelace byla podána, tím spíše, že byla potom skutečně podána (ovšem až týden po tom, kdy byla uveřejněna v periodickém časopise, jehož je obžalovaný zodpovědným redaktorem). Zmateční stížnost tedy v podstatě namítá, že první soud posoudil otázku beztrestnosti obžalovaného z důvodu skutkového omylu právně mylně. Avšak zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu. Dle posledního odstavce §u 28 tiskového zákona nemůže býti nikdo poháněn k zodpovědnosti za to, když věrně podle pravdy učiní sdělení (tiskem) o veřejném rokování (říšské rady a) sněmu. Této imunity jest účastno i věrné sdělení interpelace ve veřejném sezení sněmovním přečtené a to i tehdy, pojímala-li v sobě obsah soudcovským výrokem zapovězeného nebo zabaveného tiskopisu a jeví-li se uveřejnění býti sdělením rokování sněmovního.

V tomto případě jest zjištěno, že obžalovaný uveřejnil dne 27. listopadu 1924 v 48. čísle časopisu »G.« interpelaci poslance Aloisa S-a a soudruhů na ministra spravedlnosti v záležitosti zabavení časopisu »M. G.«, reprodukuující obsah článku »Offener Brief« z 235. čísla tohoto periodického časopisu (M. G.), vydaného 16. listopadu 1924, v němž bylo několik míst krajským soudem v Jihlavě zabaveno, další jeho rozšiřování zakázáno a zabavení v úředním listě Čsl republiky 21. listopadu 1924 náležitě vyhlášeno, aniž by se (jak sám doznává) staral o to, zda byla interpelace ve veřejném sezení sněmovním skutečně přečtena, t. j. zda byla předmětem sněmovního rokování. Z předeslaného výkladu ke čtvrtému odstavci §u 28 tiskového zákona vyplývá, že jest mylným právní náhled stěžovatelův, že k jeho beztrestnosti stačí, odvolá-li se jako zodpovědný redaktor na to, že již z pouhého zaslání interpelace k uveřejnění musel míti za to, že byla podána a přečtena. Poněvadž beztrestným je podle čtvrtého odstavce §u 28 tisk. zák. pouze věrné sdělení o rokování sněmovním, případně o obsahu interpelace ve veřejném zasedání skutečně přečtené, nesměl se obžalovaný spokojiti s pouhou skutečností, že mu posílá »interpelaci« k uveřejnění

poslanec, nýbrž bylo jeho samozřejmou povinností jako zodpovědného redaktora, zjednat si jistotu, zda byla interpelace předmětem sněmovního rokování, čili nic. Jen tenkrát, kdyby byl konal příslušné šetření a beze své viny dostal o rozhodné okolnosti nesprávné informace, bylo by lze mluvit o skutkovém omylu, který by ho omlouval. Za daného stavu věci kdy, jak sám doznává, bez dalšího opatření uveřejnil zaslanou mu interpelaci nestaraje se dále o to, zda byla předmětem jednání sněmovního a zda stala se opravdu »interpelací«, požívající imunity, nemohl první soud jinak, než vyloučiti jeho bezelstnost. Nemůže se proto stěžovatel odvolávat na skutkový omyl, který rozsudek nejen nezjišťuje, nýbrž naopak formálně bezvadně vylučuje. O beztrestnosti obžalovaného z důvodu §u 2 písm. e) tr. zák. nemůže býti tudíž řeči.

Čís. 2121.

Násilí ve smyslu §u 93 tr. zák. spočívá již ve svémocném jednání na straně pachatelově a v omezování volnosti pohybu na straně osoby napadené.

Omezování svobody nevyžaduje, by někdo byl omezován v pohybu na úzkém místě; spadá sem i bránění osobě (ženské) v krámě se nacházející zastupováním cesty vyjítí dveřmi na ulici; nezáleží na tom, že mohla obtěžování se strany pachatelovy uniknouti zadem do bytu.

(Rozh. ze dne 5. října 1925, Zm I 651/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 28. července 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 93 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje svými vývody, poukazujícími k důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že v tomto případě není zjištěno násilí, které předpokládá i omezování osobní svobody, předsevzaté jiným způsobem, než uzavřením. Pravdu má stížnost v zásadě, že i omezování svobody jiným způsobem předpokládá vynaložení násilí, které se přibližuje násilí, způsobenému uzavřením; náležít zločin podle §u 93 tr. zák. svým zařazením a povahou ku zločinům veřejného násilí, v hlavě IX. trestního zákona upraveným. V nepravu je však stížnost, tvrdíc, že násilí nebylo pro tento případ zjištěno. Vždyť rozsudek vyslovuje ve výroku výslovně, že obžalovaný svémocně a proti vůli Boženy K-ové překážel jí v užívání svobody; tím je zjištěno stížností postrádané násilí, jež spočívá již ve svémocném jednání na straně pachatelově a v omezování volnosti pohybu na straně osoby napadené. Toto násilí je však též plně opodstatněno skutkovými zjištěními, podle nichž obžalovaný asi půl hodiny Boženě K-ové v jejím krámě proti její vůli zúmynně a vědomě cestu zastupoval, takže se nemohla dostat ke dveřím, jimiž chtěla před jeho obtěžováním utéci na ulici. Z těchto zjištění plyne, že obžalovaný svým počínáním bránil napadené v náležející jí volnosti pohybu